

Sygn. akt III CNP 31/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa J. S.
przeciwko J. N., L. M., M. N., M. M., T. S., B. B., M. B. i A. S.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 lutego 2017 r.,
na skutek skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 czerwca 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i odstępuje od
obciążenia skarżącego kosztami postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Powód J. S. w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 czerwca 2014 r. II Ca [...], którym został zmieniony, uwzględniający powództwo wyrok Sądu Rejonowego w W. VI Zamiejscowego Wydziału z siedzibą w S. z dnia 17 maja 2013 r. i oddalone powództwo wniósł o stwierdzenie, że jest on niezgodny z art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 707 ze zm.) oraz z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. Sąd pierwszej instancji wyrokiem tym uzgodnił treść księgi wieczystej numer (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w W. IX Zamiejskowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w S. w ten sposób, iż w dziale II tej księgi nakazał wpisać jako właścicieli nieruchomości U. S. c. F. i H. w 20/160 częściach, T. S. c. W. i A.10/160 częściach, L. M. s. W. i A. w 10/160 częściach, M. M. c. S. i K. w 10/160 częściach, B. B. c. C. i M. w 5/160 częściach, M. B. c. C. i M. w 5/160 częściach, M. N. s. E. i J. w 2/160 częściach, J. N. s. E. i J. w 98/160 częściach - w miejsce J. A. 2- ga imion N..

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego merytorycznego rozstrzygnięcia (wyroku, postanowienia co do istoty sprawy wydanego w postępowaniu nieprocesowym) sądu w zasadzie drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a jego zmiana lub uchylenie w drodze innych środków prawnych, nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Jak wiadomo zasadą jest, że prawomocność, tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa, którymi orzeczenie ewentualnie jest dotknięte. Dlatego przy wykładni zawartego w art. 424¹ § 1 k.p.c. pojęcia „niezgodności z prawem” należy uwzględnić istotę i sens odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji oraz naturę władzy sądowniczej. Swoboda ocen sędziego wynika nie tylko z jej istoty, ale często z pojęć niedookreślonych, czy klauzul generalnych. W związku z tym w teorii prawa trafnie przyjmuje się istnienie tzw. luzu decyzyjnego, który oznacza możliwość wyboru przez sędziego jednego z możliwych rozwiązań.

Poza tym, treść orzeczenia zależy od wyników wykładni, które mogą być różne w zależności od przedmiotu i stosowanych jej metod. W związku z otwartością semantyczną języka w tym także języka prawnego mogą mieć miejsce różne poprawne z punktu widzenia metod interpretacji. Z tych przyczyn tezę o istnieniu jedyne go trafne go orzeczenia należy odrzucić. Dlatego też należy uznać, że różnej treści orzeczenia wydane w podobnej sprawie mogą być „zgodne z prawem” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1991 r., III ARN 32/91, PUG 1992, nr 2- 3, poz. 4).

Z tych wszystkich względów definicja bezprawności dotycząca art. 424¹ § 1 k.p.c. jest nieco odmienna od tego ogólnego pojęcia funkcjonującego na gruncie prawa materialnego i procesowego. Prawomocne orzeczenie jest niezgodne z prawem, gdy jest sprzeczne z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35, z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/050SNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 14 grudnia 2006 r., I BP 13/06, M. P. Pr. 2007, nr 5, poz. 253). Przy ocenie więc, czy skarga jest oczywiście bezzasadna należy uwzględnić „obostrzone” pojęcie bezprawności orzeczenia w rozumieniu art. 424¹ k.p.c.

Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy ocenił powództwo co do zasady za usprawiedliwione, tj. że treść księgi wieczystej nie odpowiada jej rzeczywistemu stanowi prawnemu, niemniej jednak wskazał, iż był związany żądaniem zgłoszonym przez powoda, a ponieważ nie było ono adekwatne do rzeczywistego stanu prawnego nieruchomości w dacie wyrokowania, to powództwo musiało zostać oddalone. Mając na względzie, że zapatrywanie to jest zgodne z dominującą linią orzecznictwa, nie można było przyjąć, że zaskarżony wyrok jest bezprawny w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2013 r. III CSK 236/12, LEX nr 1341682 i z dnia 3 lipca 2015 r., IV CSK 236/15, IV CSK 236/15, LEX nr 1816598 i uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2008 r., III CZP 76/08, OSNC 2009, nr 7-8, poz. 113).

Oczywiście brak było podstaw do kwestionowania w skardze dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych (art. 424⁴ k.p.c.). Powód jest zastępowany przez fachowego pełnomocnika, a zatem brak podstaw do pouczania go na jakiej drodze może w zaistniałej sytuacji osiągnąć zaspokojenie swego interesu prawnego.

Z tych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aj

l.n